

Några intryck från årets höstmöte

Under sista lördagen i oktober vallfärdade ett 20-tal entusiastiska ”telefonister” till Linköping för att delta i det årligen återkommande höstmötet. Detta år avhölls denna begivenhet i Flygvapenmuseet vid Malmslätt, som ligger en bit utanför nämnda stad. För min del hängde deltagandet på en skör tråd då allmänna kommunikationsmedel hade inneburit en avresa i svinottan, vilket inte passar en nattuggla. Lyckligtvis löste sig detta dilemma genom att en vänlig föreningsmedlem i Stockholmstrakten erbjöd sitt hem för övernattnig. Samtidigt fick jag bese hans fina telefonsamling samt likaså grannens, som bor ett stenkast bort och som också är medlem i vår förening.

Flygvapenmuseet i Linköping har en lång och brokig förhistoria, varför bara några axplock kan medtas här. Den museala verksamheten växte fram gradvis i militär regi hos F 3 i Linköping och 1951 öppnades den första egentliga utställningshallen. År 1967 byggde Linköpings kommun en hangar för att rädda samlingarna. Det nuvarande museet inrättades år 1977 och drivs med statliga medel. Till verksamheten bidrar även andra intressenter, varav Saab är huvudsponsor. Dagens museilokaler vid Malmslätt byggdes dock några år senare och har utökats etappvis och så sent som 2010 slutfördes den senaste utbyggnadsfasen.

Mötet inleddes med en gemensam lunch som serverades i en för oss reserverad lokal. Måltiden bestod av köttgryta och kokt potatis. Rätten var i och för sig välsmakande, men aptiten hos undertecknad stördes en aning av att en del köttbitar var tämligen sega och svårtuggade. Jag kunde konstatera att åtminstone några av mina närmaste bordskamrater delade denna uppfattning.

Efter förtäringen vidtog en guidad visning av museet. Guiden visade sig ha gjort sin livsgärning inom flygvapnet och kunde sin katekes väl. Det han inte kunde om flygplan är inte värt att veta kan man kort och gott säga. Det var därför ett sant nöje att ta del av historien bakom varje enskilt plan. Han kunde till och med berätta om hur t.ex. originaldelar genom lyckliga sammanträffanden vid flera tillfällen hade kommit till rätta i samband med renoveringen av planen. Enda smolket i glädjebägaren var att guidens röst gärna ville försvinna bland besökarnas sorl och andra bakgrundsljud i de stora visningslokalerna.

Guidningen av museet avslutades med ett besök i en hall, som enbart är byggd för att visa upp ett enda flygplan, men ett mycket speciellt sådant. För mig personligen innebar detta höjdpunkten under hela museibesöket och med stor häpnad kunde jag konstatera att vraket av DC-3:an, som ryssarna sköt ned 1952 och som drygt 50 år senare bärgades, har bevarats för eftervärlden i en glasmonter av kolossala dimensioner.

Upplevelsen av att stå framför den sargade flygplanskroppen förstärktes av den dunkla belysningen i lokalen och guidens detaljerade redogörelse av händelseförloppet vid DC-3:ans ödesdigra uppdrag på Östersjön.

Efter visningen av museet vidtog auktionen, som brukar vara ett obligatoriskt inslag i STSF:s möten. Under sakkunnig ledning av Tommy Sundgren och Ove Svensson genomdrevs auktionen under högt tempo och kunde därigenom genomföras inom anslagna tidsramar i mötesagendan. Till detta bidrog det faktum att antalet auktionsobjekt var begränsat genom att dylika som förväntades resultera i låga bud diskvalificerades och förpassades till den efterföljande bakluckeloppisen.

Mötets sista punkt, bakluckeloppisen, försiggick på en parkeringsplats i vanlig ordning. Efter en snabb genomgång av utbudet passade jag för egen del att slutföra en sedan tidigare uppgjord affär. Det visade sig att jag hade underskattat volymen hos det förvärvade materialet och under ett tillstånd av lätt panik fick jag sedan packa ned ungefär en halv hyllmeter telelitteratur i en medhavd ryggsäck och bag. Lättnaden var stor när jag kunde konstatera att bärhjälpmedlen med nöd och näppe kunde sluka alltsammans.

Efter en berikande dag skingrades den församlade skaran för att påbörja färden tillbaka till sina respektive hemorter. För personlig del innebar hemfärden biltransport i sällskap med min nattvärd och två andra televänner till Stockholm och därefter bussfärd hem till Sandviken via Gävle. Inte förrän vid ungefär midnatt kunde jag kliva in genom entrén hemmavid. Böckerna lyckades jag släpa ända hem, men till priset av att min ömma högeraxel var ännu ömmare dagen efter.

Raimo Kultala